

въ снѣга. Когато вдигнахъ глава, предъ насъ, въ низината свѣткаха газеничета, лаеха кучета, нѣкжде мучеше крава.

— Не е ли това село, майко?

— То е. Стигаме вече.

— Виждашъ ли, че мога да нося торбата? Тя ме притисна въ полата си, прѣститѣ ѝ ровѣха коситѣ ми. Вечеръта влѣзохме въ нашата хижа. Майка тихо остави торбитѣ въ жгѣла на пруста, изправи се и въздѣхна:

— Охъ, Господи, благодаря Ти!

Малкитѣ ни срещнаха съ весели викове:

— У-у! Като два Дѣдо Мразъ!

— Какво казахте да ни донесе?

— Всичко, всичко, мили дечица.

Цѣла нощъ не спяхме. Огницето гори, пращи жеравата, котлето се люлѣе на черната верига и къкре. Майка ни поведе на черква.

Тиха, бѣла нощъ. Черквата свѣти и сякашъ ангели пѣха за Рождество Христово.

